

**Мандрівка, яку ми зведемо
своїм життям: питання, які
варто прожити**

КУПИТИ

Про книгу

Екзистенційно-філософська праця відомого психоаналітика Джеймса Холліса «Мандрівка, яку ми зємо своїм життям: питання, які варто прожити» змусить замислитися про важливі речі, усвідомити вже пройдені стежки та переосмислити дороговказні питання життя, щоб знайти справжній сенс існування та його важливість.

Зміст

Передмова канадського видавця	
Лист до українських читачів	
Зустріч з автором книжки	
Екзистенційна ситуація та ціннісний вибір видати книжку українською	
ВСТУП. Ходити в тісному взутті	
Якими істинами я живу?	
Що таке моя Тінь і як мені з нею зустрітися та пізнати її?	
Який він, мій персональний Міф?	
У чому полягає моє покликання?	
Які мої духовні орієнтири?	
Який вимисел буде моєю істиною?	
У чому полягає мій обов'язок перед світом?	
«Отже, кхм... Що там стосовно смерті?»	
Що мене підтримує?	
Що ж є найважливішим, врешті-решт?	
ВИСНОВОК. Слідувати за покликом душі та не забувати про психіку	
Прикінцеві роздуми та коментарі	
Скорочення та терміни, що використані у подальших коментарях	
Глосарій юнгіанських термінів	
Література	

Вступ

Ходити в тісному взутті

Я належу до тих, хто вважає, що роботу К. Юнга ще недостатньо досліджено або принаймні оцінено за ці кілька десятиліть з часу його смерті в 1961 році. Як особистість, він мав багато недоліків, як і всі ми. Як людина видатна, він і вади мав доволі видатні. Несвідомо міг завдавати болю собі й іншим, як часом і всі ми.

Плутати цю занадто людську (з англ. *all-too-human*, взято з назви книжки Фрідріха Ніцше «*Menschliches, Allzumenschliches: Ein Buch für freie Geister*» («Людське. Занадто людське. Книга для вільних розумів» — прим. перекладача) людину з його внеском у психологію особистості — усе одно, що сказати, як одного разу висловився мій колега, що оскільки Айнштайн мав позашлюбні стосунки, то нам не слід довіряти його теорії відносності. Юнг часом був марнославним, був схильним до самозвеличування та експлуатації інших, але хто з нас ніколи цим не грішив?

Як провидець, що споглядав панораму модернізму та намітив духовно-психологічне переміщення смислу від священних інституцій до особистості, Юнг не мав собі рівних.

Ми не повинні спиратися на Юнга, щоб скеровувати власне життя, чи ставити його теорію вище власного досвіду, але слід визнати, що ніхто інший не запропонував глибшого розуміння того, як усвідомлено здійснити цю мандрівку, що ми звано життям. Однак ближче до старості він зізнався, що відчуває, ніби провалив власну життєву місію.

Ця місія полягала в тому, аби переконати людей, що в кожному живе висока духовність і, за бажання, кожен може відкрити нову глибину взаємодії у своєму віросповіданні.

Він також дотримувався думки, що ті, кому не підходить жодна інституційна конфесія, можуть долучитися до духовного життя через особисту зустріч зі спонтанно створеними символами, що надходять із душі. Ці символічні уособлення, на його думку, безпосередньо пов'язують

нас із могутніми енергіями, що рухають всесвітом і реалізуються через проєкт індивідуації, котрий втілюється кожним із нас.

Бентежить те, що навіть багато з тих, хто спеціально готується стати юнгіанським аналітиком, не читали й не перечитували Юнга, а надають перевагу іншим авторам з аналітичної психології чи іншим психологічним метафорам та традиціям. Не відкидаючи можливу цінність цих метафор і традицій, я все ж переконаний, що нам слід знову й знову повертатися власне до юнгівського *oeuvre* (збірка творів, творча спадщина (фр.) — прим. перекладача).

Коли я проходив власну терапію в Цюриху, мій аналітик часто ставив мені запитання: «А що зі збірки творів К. Юнга ти зараз читаєш?» Певна річ, я вивчав багато різних предметів і різноманітних психологічних підходів, однак він знав, як і мені стало відомо згодом, що у працях Юнга криється стільки мудрості, що навіть через десятиліття ми лише наближаємося до осягнення його вагомості. До певної міри можна стверджувати, що ця книжка народилася в Ірландії, в аеропорту Шеннон. Я тоді саме повертався з тижневого навчального семінару на півострові Дінгл. Кардіолог, член групи, підійшов до мене, коли ми чекали на рейс Аер Лінгус, і сказав: «Продовжуй видавати ті маленькі книжечки. Вони нам потрібні, і ті питання також».

Він мав на увазі деякі з питань, які я вніс до наших семінарів, питання, які вважаю обов'язковою умовою так званого «осмисленого життя». Пригадайте, що, на думку Сократа, неосмислене життя не варте того, щоб його проживати. В окремі дні ми воліємо просто бути щасливими, надаємо перевагу веселій безтурботності, вільній від нагальних труднощів, тривог і нереалістичних бажань, але також переживаємо глибоке страждання, коли не живемо життям, якого прагне наша душа. За таку екзистенційну недобросовісність доведеться понести покарання через тіло, стосунки, тривожні сни або той тягар, що нестимуть на собі наші діти.

Якось при обговоренні поняття «осмислене життя» одна жінка з аудиторії запитала: «Чому я маю думати про такі речі?»

«Тому що, — відповів я, — інакше ви, імовірно, проживатимете чуже життя». — «Яка різниця, якщо я щаслива?» — «Можливо, найглибшим наміром вашої душі є не щастя; може, вона хоче, щоб ви вирушили у мандри, мета яких одна жінка з аудиторії запитала: «Чому я маю думати про знайти свій шлях через поразку, вигнання, долину страждань». — «Але ж мені цього не хочеться», — відказала вона. — «Ніхто з нас цього і не прагне, — була моя відповідь. — Однак ваша душа бажає власних цілей і завжди на них реагуватиме; назвімо це волею богів. Крім того, душа вбачатиме патологію у відхиленні від її курсу, що проявлятиметься на рівні тіла, поведінки, у формі емоційних зривів.

Або, можливо, вашим дітям доведеться нести на собі ваше непрожите життя, що стане частиною їхньої подорожі».

Не впевнений, що мені вдалося її переконати, проте, як на мене, її реакція була типовою для більшості з нас. Попри це, наша душа наділена власною волею, метою, які перебувають далеко за межами Его. Що було б, якби Ісус піддався потребі комфорту, якого прагнуло Його Его, покинув Гетсиманський сад і втік із міста на першому-ліпшому верблюді?

Що було б, якби Бетховен задовольнився тим, щоб лишатися товстим невдахою, а не людиною, що боролася з богами?

А якби Гаутамі Будді було б достатньо життя в розкішному палаці, який приготували для нього батьки?

Уявімо, що ми звернули з життєвої дороги, до якої нас було покликано. Чи насправді могли б ми тоді сказати, що дійсно були тут, у цьому житті? Чи фактично могли б ми стверджувати, що були присутніми? Чи не стало б таке уникнення доказом нехтування потребами нашої душі? Багато з нас впізнали б себе в герої тієї древньої притчі про царевого посланця, котрий забув зміст дорученої йому звістки. Так ми безцільно блукаємо життям, забувши, що є носіями послання царя. Хіба є краща можливість описати наш стан, ніж те, що мовою племені навахо звуть Chindi, або «голодні привиди», які блукають землею в невгамовному прагненні знайти свою домівку, не маючи й гадки про те, що вони вже вдома?. «Якою може бути відповідь?».

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ